

на отсъствието му, или други за друга нѣкоя работа, отъ която би са ползвалъ много, ако бѣ са намѣрилъ тамъ. Освѣнъ туй въ търговията, или въ алжшъ-вериша има много работи, които интересъ не допуца да са казватъ на другитѣ. Чрѣзъ това незнающій да пише и да чете самъ си, разваля си интересъ, като е принуденъ да си обажда работитѣ на тогозъ оногозъ. Съкой пжкъ не ще да е въ състояние, и негли ограниченниятъ кръгъ на работитѣ му не ще му допусни да си услови нарочно за това писарь. Ако и да му допуснеше даже пакъ трѣба самъ той да разбира за да знае какво върше, какво пише писарятъ му въ негово име. При туй състояние на работитѣ и при тѣзи необходими нужди отъ науката, имжтъ ли си мѣстото онѣзи оветхели и ражда съли мисли, които сж ги изговаряли нѣкои, като сж казвали: »защо ми е четение, не ще станж попъ или даскалъ я?!«

Още чрѣзъ учението развиватъ са на челѣка умътъ и мислитѣ, изостря са паметъта му, чрѣзъ прочитанието приема понятията и мислитѣ на другитѣ и са ползова отъ тѣхъ, чрѣзъ писвание съобщава понятията си и мислитѣ си на другитѣ.

Единъ занаятчия, като знае да чете, ще прочете на примѣръ въ историитѣ, че много като него занаятчи, които не сж знаели да четжтъ, и безъ да ходятъ на рѣдовното училище, като искрадижто сж са научили да четжтъ и чрѣзъ това знание сж си развили умоветѣ и сж си усвършенствували занаетитѣ, даже и нѣкои сж изнаимѣрвали нѣщо относително за занаетитѣ. Като прочете това единъ отъ нашитѣ занаятчи, който знае да чете, ражда са съревнование въ него, че и той като челѣкъ, и за него е възможно да направи това, и тѣй върви къмъ усвършенствование. Малко ли има отъ нашитѣ занаятчи и дюлгери, които сж имали и имжтъ